

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.022/2023/4.

Felperes: Felperes1

cím2

Felperes jogi képviselője: jogi képviselő1 ügyvéd

(Cím8)

Alperes: Alperes1

Korlátolt Felelősségű Társaság

(cím9)

Alperes jogi képviselője: jogi képviselő2)

cím

A per tárgya: munkabér és egyéb követelések

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 2.M.70.004/2023/3.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 6., 7.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 95.250 (kilencvenötezer-kettőszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 36.950 (harminchatezer-kilencszázötven) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felperes 2017. június 19. napjától dolgozott a Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben takarítóként. A felperes első alkalommal az cég3-vel, majd 2019. október 31. napjától az cég4-vel állt munkaviszonyban. A Országos Büntetés-végrehajtási Intézet műszaki üzemeltetését a cég1 biztosítja 2008. óta és ennek keretében látja el a büntetés-végrehajtási intézet épületeinek takarítását is. A takarítási tevékenységet 2021. április 26. napját megelőzően alvállalkozók közreműködésével végezte.

[2] Az cég4 2021. áprilisában a takarító munkavállalók foglalkoztatásával felhagyott és a takarítók a cég1 képviselőjétől, tanútól kaptak arról tájékoztatást, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal zárta a cég számláját. A cég1 2021 áprilisában annak érdekében, hogy továbbra is biztosítani tudja a Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben a takarítást, munkaerő-kölcsönzésre irányuló szerződést kötött kölcsönvevő munkáltatóként az alperessel, mint kölcsönbeadó munkáltatóval.

[3] A felperes 2021. április 23. napján munkaszerződést kötött az alperessel. A munkaszerződés 2. pontja szerint a felek megállapodtak abban, hogy a munkaviszony munkaerő-kölcsönzés céljából jön létre. A munkaszerződés 3. pontjában a munkába állás napját 2021. április 26. napját határozták meg, mely a munkaviszony kezdetének napja is. A felperes személyi alapbére 963 forint/óra, valamint ezen túlmenően az alapbér 20%-ának megfelelő bérpótlék átalány illeti meg. A felek „Megállapodás hűségbónuszról” megnevezésű megállapodást is kötöttek egymással, amelynek 2. pontja szerint a munkáltató a munkavállaló részére a megállapodás megkötését követő 10 munkanapon belül bruttó 209.414 forint összegű egyszeri hűségbónuszt fizet meg.

[4] Az alperes által készített munkabérjegyzékben a felperes 2021 áprilisi járandóságát a ledolgozott öt munkanap figyelembevételével 38.520 forint besorolási bérként, 7.704 forint pótlékátalányként, valamint 209.415 forint hűségbónuszként számolta el. A munkabért terhelő levonások után a felperes részére 170.000 forint nettó munkabér került átutalásra 2021. május 6. napján a felperes bankszámlájára.

[5] A cég1 2021. október 29. napján a felperes kikölcsönzését megszüntette. A felperes 2021. október 22. napjától 2021. november 15. napjáig betegszabadságon, illetve táppénzen volt. Az alperes a kikölcsönzés megszűnésére hivatkozással a felperes munkaviszonyát a

2021. december 13. napján közölt felmondással megszüntette. Az alperes a felperest keresőképtelenségének megszűnése után, 2021. november 16-ától nem foglalkoztatta, más munkáltatóhoz nem kölcsönözte ki, és részére 2021. november 16-ától 2021. december 13-áig munkabért nem fizetett. Az alperes a munkaviszony fennállása alatt 10 nap szabadságot adott ki a felperesnek, míg a munkaviszony felmondásakor 11 nap után fizetett szabadságmegváltást.

[6] A felperes módosított kereseti kérelmében a 154.080 forint állásidőre járó bér, 160.000 forint végkielégítés, 92.448 forint szabadságmegváltás és 209.415 forint hűségbónusz és ezen összegek után 2021. május 11. napjától járó törvényes kamat, továbbá az ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[7] A felperes előadta, hogy a Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben dolgozott 2017. június 19. napjától takarító munkakörben, egymást követően több munkáltatónál, minden esetben a munkáltató kezdeményezte a munkaviszonyokkal kapcsolatos változásokat. Az alperes munkaerő-kölcsönző cég, azonban a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 218. § (3) bekezdése alapján fennálló tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. A kölcsönvevő képviselője 2021. október 29. napján megszüntette a foglalkoztatását, és az alperes újabb munkavégzési helyet nem keresett számára, majd munkaviszonyát a 2021. december 10. napján kelt felmondással megszüntette. A kölcsönvevőnél történt foglalkoztatását követően az alperestől nem kapott fizetést.

[8] A végkielégítés és a szabadságmegváltás iránti igénye tekintetében arra hivatkozott, hogy 2017 júniusa óta ugyanazon munkavégzési helyen, ugyanazon munkakörben állt fent a munkaviszonya, és a jogviszonyok jogfolytonosságára tekintettel jogosult végkielégítésre, valamint tíz nap szabadságmegváltásra is.

[9] A felperes sérelmezte, hogy munkahelyi vezetői nem megfelelően tájékoztatták a munkaviszony-változást érintően, továbbá előadta, hogy a hatóságnál az cég4 bejelentett munkavállalójaként tartották nyilván, így álláskeresői járadékban sem részesült. A szabadságmegváltás iránti igény tekintetében életkorára és egy kiskorú gyermekére figyelemmel 31 munkanap éves szabadságra volt jogosult 2021. évben, melyből 10 munkanapot vett igénybe, az alperes a munkaviszony megszűnésekor 11 munkanapra fizetett szabadságmegváltást, ezért további 10 munkanap szabadságmegváltásra jogosult. A hűségbónusz iránti igény tekintetében állította, hogy az erre vonatkozó megállapodás ellenére az alperes ezt a juttatást nem fizette meg.

[10] A felperes álláspontja szerint a korábban fennállt munkaviszonyai és az alperesnél fennállt munkaviszonya tekintetében alkalmazni kell az Mt. 36-39. §-át, mert az alperes és az cég4 között a munkáltatói egység átvétele jogügyleten alapult. Az alperes munkavállalókat vett át az cég4-től, mint jól körülhatárolható szolgáltatási egységet.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereseti kérelmek elutasítását és a felperes perköltség fizetésre kötelezését kérte. A kereseti kérelmek jogalapját és összecszerűségét is vitatta. Az alperes a tényállás tekintetében vitatta a felperes azon előadását, hogy a munkaviszony létesítésekor a munkáltatót terhelő tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, okirati bizonyítékként csatolta a felperessel közölt tájékoztatót. Az alperes álláspontja szerint a

felperes korábban más munkáltatóval fennállt munkaviszonyának idejét az alperesnél fennállt munkaviszonyának idejével összeszámítani nem lehet. A felperes kikölcsönzését a cég5 megszüntette, ezért az alperes megvizsgálta a felperes más munkáltatónál történő foglalkoztatásának lehetőségét, azonban a felperes lakóhelye szerinti régióban nem talált megfelelő munkalehetőséget. Álláspontja szerint a felperes munkabérét és minden egyéb járandóságát a felperesnek megfizette.

[12] Az alperes a végkielégítés iránti igénye tekintetében hivatkozott arra, hogy a felperes munkaviszonya 2021. április 26. napjától 2021. december 10. napjáig állt fenn, a felperes munkaszerződése alapján munkáltatói „jogutódlás” vagy a munkaviszonyok jogfolytonossága nem állapítható meg, ezért a végkielégítés szempontjából csak az alperessel kötött munkaszerződést lehet figyelembe venni. A felek közötti munkaszerződés nem tartalmaz olyan kikötést, miszerint a korábbi munkáltatónál eltöltött munkaviszony idejét a végkielégítés tekintetében az alperes elismerné. A felperes a korábbi és a munkaerőkölcsönzés keretében lévő munkakörének és munkahelyének egyezősége nem alapozza meg a végkielégítésre való jogosultságot, és az alperessel fennálló munkaviszonya a 3 évet nem haladja meg.

[13] A felperes éves időarányos szabadsága 21 munkanap volt, amelyből 10 munkanap került kiadásra, míg a ki nem vett szabadsága 11 munkanap volt, melyet a munkaviszony megszüntetésekor megfizetett a felperesnek. Az alperes azt állította, hogy az cég4-vel semmilyen kapcsolat nem volt, semmilyen jogügylet nem jött létre köztük, így az Mt. 36. §-a szerinti „jogutódlás” nem valósulhatott meg.

[14] A hűségbónusz iránti igény tekintetében az alperes előadta, hogy ezt a bónuszjuttatást a kölcsönvevő kifejezett kérésére fizette meg a felperesnek, és az belépési bónuszként szolgált. Az alperes utalt arra is, hogy munkaerő-kölcsönzéssel foglalkozó céggént épület takarítással nem foglalkozik, ezért sem kerülhetett sor az cég4-től gazdasági egység átvételére. Az alperes előadta, hogy a felperes adatai a felperestől származnak, a belépési dokumentációjában megtalálható az adatkezeléshez hozzájáruló nyilatkozata.

[15] Az elsőfokú bíróság a 3. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 154.080 forint munkabért, a felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 9.245 forint eljárási illetéket és megállapította, hogy 28.312 forint illeték az állam terhén marad. A felperest 207.919 forint alperesnek járó perköltség megfizetésére kötelezte.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletét az Mt. 36. § (1) bekezdése, 37. §-a és 38. § (1) bekezdése 66. § (2) bekezdése, 77. § (3) bekezdése 147. §-a, 214. §-a, 220. § (1)-(2) bekezdései alkalmazásával hozta meg.

[17] Az elsőfokú bíróság a felperes állásidőre vonatkozó igényét megalapozottnak tartotta, ezért kötelezte az alperest 154.080 forint munkabér megfizetésére.

[18] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes bizonyítási indítványa alapján meghallgatott tanúk nem bizonyították, hogy az alperes az cég4-től takarító munkavállalók

szervezett csoportját jogügyleten alapulóan vette át. Az cég4-vel létesített munkaviszonytól eltérően az alperes munkaerő-kölcsönzésre irányuló jogviszonyt létesített a felperessel, illetve más olyan munkavállalókkal, akik korábban az cég4-vel álltak munkaviszonyban és takarító munkakörben dolgoztak a Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben

[19] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a cég1-vel kötött szerződést annak érdekében, hogy a cég1 üzemeltetési feladatainak a takarítás vonatkozásában is eleget tudjon tenni. Az alperes és az cég4 között nem jött létre szerződés, ezért az Mt. 36. § (1) bekezdése szerinti munkáltató személyében bekövetkező változás nem állapítható meg.

[20] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a gazdasági egység átvételét nem igazolja önmagában az a körülmény, hogy az cég4-vel takarító munkakörben álló munkavállalók munkaerő-kölcsönzésre irányuló munkaszerződéssel munkaviszonyt létesítettek az alperessel. A munkaerő-kölcsönzésre irányuló jogviszony létesítésekor a felperessel közölt alperesi írásbeli tájékoztató alapján a felperes az cég4-nél fennálló munkaviszonyától függetlenül létesített új munkaviszonyt az alperessel. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a felperes az alperessel kötött munkaszerződését nem támadta meg, illetve annak érvénytelenségére nem hivatkozott.

[21] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek közötti munkaszerződésben foglaltak alapján a felperes alperesnél fennállt munkaviszonyának időtartamához az cég4, illetve az cég3-nél fennállott munkaviszonyának időtartamát nem kell hozzászámítani, a felperes végkielégítésre nem jogosult az Mt. 77. § (3) bekezdése alapján.

[22] Az elsőfokú bíróság szerint a felperest 2021. április 26. napjától 2021. december 10. fennállt munkaviszony alapján időarányos szabadság illette meg, amelynek mértéke 21 munkanap. A felperes ebből igénybe vett 10 munkanapot, a fennmaradó 11 munkanap szabadságot az alperes a munkaviszony megszüntetésekor megváltotta, ezért a felperes szabadságmegváltás iránti igénye nem megalapozott.

[23] Az elsőfokú bíróság a felperes hűségbónusz megfizetése iránti kereseti kérelme tekintetében az alperes által kiállított 2021. április havi munkabérjegyzék, valamint a felperes 2021. május havi bankszámlakivonata és az alperes által csatolt banki tranzakcióra vonatkozó igazolás alapján megállapította, hogy a 209.414 forint hűségbónusz megnevezésű munkabér nettó összege a felperesnek átutalásra került.

[24] A felperes törvényes határidőn belül előterjesztett fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetének teljes egészében adjon helyt, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felperes az alperes perköltségben való marasztalását a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) alapján kérte, a mellékelt költségjegyzék alapján. A felperes kérte továbbá, hogy amennyiben fellebbezése a per főtárgya tekintetében nem vezetne eredményre, akkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított elsőfokú perköltséget mérsékelje.

[25] A felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy az alperes munkaerő kölcsönzés keretében foglalkoztatja a felperest a büntetésvégrehajtási intézetben, nem befolyásolja azt, hogy a „munkáltatói jogutódlás” szabályait kell alkalmazni. A felperes hivatkozott az Európai Unióban folytatott joggyakorlatra, továbbá a Spiekers-ügy kritériumaira, amely szerint az élő munkaerő állomány és az eszköz állomány átvételének van jelentősége az Mt. 36. §-a szerinti „jogutódlás” tekintetében.

[26] A felperes szerint az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe azt a tényt, hogy az cég4 a NAV igazolása alapján csak 2021. március 31. napjáig fizette meg a felperes után a járulékokat, az alperessel munkaviszonya pedig csak 2021. április 26. napjától állt fent, ennek ellenére az április havi járulékok megfizetésre kerültek. Mindebből arra lehet következtetni, hogy jogutódlás áll fenn az cég4 és az alperes között. A felperes álláspontja szerint az a körülmény, hogy a hűségbónusz összege nem volt azonos az egyes munkavállalóknál, és az az cég4 által fizetendő április havi munkabér összegéhez igazodott, szintén azt támasztja alá, hogy nem hűségbónusz került kifizetésre, hanem az alperes az cég4 helyett teljesített.

[27] Az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte tanú3 tanúvallomásait, melyek ellentmondásosak voltak abban a tekintetben, hogy milyen személyügyi információkkal rendelkezett, ezzel kapcsolatban a felperes utalt az általa csatolt telefonbeszélgetésről készült leíratra. A felperes szerint szintén figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során, hogy tanú2 a 2.M.70.067/2021. számú eljárásban minden körülményre tisztán emlékezett, jelen eljárásban alapvető kérdésekre nem válaszolt.

Az elsőfokú bíróság nem oldotta fel azt az ellentmondást sem, hogy a felperes és a többi munkavállaló adatai hogyan kerülhettek az alpereshez, mivel azokkal korábban a kölcsönvevő cég nem rendelkezett.

[28] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság úgy kötelezte az alperes által megjelölt teljes perköltség megfizetésére, hogy alperes az első tárgyaláson érdemi nyilatkozatot nem tudott tenni, ezért került elhalasztásra a perfelvételi tárgyalás, továbbá az alperes ügyvezetője és jogi képviselője is elmulasztott egy-egy tárgyaláson való megjelenést. Indokoltnak tartotta az alperes által igényelt perköltség mérséklését.

[29] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, továbbá a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, figyelemmel az IM rendelet 2. § (1) a) pontjára azzal, hogy az alperes jogi képviselője ÁFA fizetésre kötelezett.

[30] Az alperes álláspontja szerint a felperes fellebbezésében tévesen hivatkozik arra, hogy az cég4. és az alperes között olyan jogügylet jött létre, amely a gazdasági egység átadás-átvételét megalapozta. A felperes ezt nem tudta bizonyítani az elsőfokú eljárás során. tanú2 tanúvallomása egyértelműen azt támasztja alá, hogy az cég4.-nél és az alperesnél fennállt munkaviszonya között nem volt jogfolytonosság.

[31] Az elsőfokú ítélet indokolása helytálló levezetést tartalmaz arra vonatkozóan, hogy 2021 áprilisában a felperes az alperestől milyen jogcímen részesült kifizetésben, és ebből egyértelműen megállapítható, hogy a felperes részére a hűségbónusz megfizetésre került.

[32] Az alperes álláspontja szerint helyes az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, hogy a felperes adatkezeléssel kapcsolatos hivatkozásai a per eldöntése szempontjából nem relevánsak.

[33] Az alperes szerint a felperes ügyvédi munkadíj mérséklésére vonatkozó kérelme megalapozatlan, az elsőfokú bíróságnak a perköltség tekintetében rögzített indokolása helytálló.

[34] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[35] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmény, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelése nem merült fel. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre tekintettel, azok korlátai között gyakorolta a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdésének megfelelően. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 376. § (3) bekezdésére utalva.

[36] A másodfokú bíróságnak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdésben foglaltak szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően értékelte-e, és ennek alapján a mérlegelési jogkörben megállapított tényállást helyesen állapította-e meg, továbbá vizsgálnia kellett azt is, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályokat megfelelően értelmezte-e.

[37] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a tényállást helyesen állapította meg, a tényállásból levont jogi következtetéseivel és az anyagi jogszabály értelmezésével, az Mt. 36. § (1) bekezdés, 37. §-a és 38. § (1) bekezdés 66. § (2) bekezdés, 77. § (3) bekezdés 147. §-a, 214. §-a, 220. § (1)-(2) bekezdések alkalmazásával egyetértett. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésénél a Pp. 279. §-ban írtakat nem sértette meg.

[38] A másodfokú bíróság jelentős tényként értékelte, hogy a felperes 2021. április 23. napján az alperessel egy új munkaszerződést kötött amellet, hogy az cég4.-vel fennálló munkaviszonyt sem az cég4., sem a felperes nem szüntette meg. A cégnyilvántartás adatai szerint az cég4.-vel szemben a kényszerszürtölési eljárás 2021. december 3. napján indult meg.

[39] A felperes saját akaratából döntött úgy, hogy az alperessel olyan munkaszerződést köt, amely nem tartalmazott arra vonatkozó rendelkezést, hogy a felperes korábbi munkaviszonya jogfolytonos. A felperes ezt a munkaszerződést nem támadta meg arra hivatkozással, hogy lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt. Az alperessel munkaerő kölcsönzés céljából létrejött munkaviszonyban az alperes a felperest a kölcsönvevő

részére történő munkavégzésre kikölcsönözhető, és ez nem jelentett kizárólagosságot a munkavégzés helyét illetően.

[40] Az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a tekintetben, hogy az Mt. 36. § (1) bekezdése alapján az cég4. és az alperes között nem jött létre olyan jogügylet, amely alapján a munkáltató személyében változás következett be, ezért nem állapítható meg, hogy a felperesnek az cég4.-vel fennálló munkaviszonyából származó jogok és kötelezettségek az alperesre szálltak át.

[41] A másodfokú bíróság vizsgálta az Európai Unió Tanácsának 2001. március 12-i 2001/23/EK Irányelvének 1. cikk (1) a) és b) pontjait, 2. cikk (1) bekezdés, (2) c) pontjában írtakat is, és arra a következtetésre jutott, hogy az cég4. nem tekinthető átadónak, az alperes pedig nem tekinthető kedvezményezettnek a felperes tekintetében, mivel közöttük semmilyen jogviszony nem állt fenn, semmilyen jogügyletet nem kötöttek.

[42] Figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonyaiban eltérő volt a munkáltató személye, ezért az Mt. 36. § (1) bekezdése, illetve a 2001/23/EK Irányelv szerint nem történt a munkáltató személyében változás, az alperes csak a 2021. április 26. napjától 2021. december 10. napjáig fennálló munkaviszony alapján köteles a felperes részére szabadságot biztosítani és a ki nem adott szabadságot pénzben a felperes munkaviszonyának megszűntetésekor megváltani. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes időarányosan váltotta meg pénzben a ki nem adott szabadság ellenértékét.

[43] A felperes az alperesnél fennállt munkaviszonya alapján nem jogosult végkielégítésre, mert ez az időtartam nem éri el az Mt. 77. § (3) a) pontjában rögzített végkielégítésre jogosító legalább három évet.

[44] Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokat tartalmukkal egyezően értékelte, helytállóan állapította meg, hogy az alperes a felperes részére a hűségbónuszt megfizette.

[45] A másodfokú bíróság az alperest megillető elsőfokú perköltség összegének vizsgálatakor az alperes által az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződés alapján nem tartotta megalapozottnak a felperes perköltség mérséklése érdekében előterjesztett kérelmét. Az elsőfokú bíróság az IM. rendelet 2. §-ában foglaltakat nem sértette meg.

[46] A fentiekben részletesen kifejtettekre tekintettel a felperes fellebbezésében előadottak az ítélet megváltoztatására nem adtak okot, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokai alapján helybenhagyta és a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdés alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, az ítélet indokolásánál a Pp. 386. § (4) bekezdés második fordulatát vette figyelembe.

[47] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 383. § (5) bekezdése, 81. § (5) bekezdése, 82. § (1)-(3) bekezdései, 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére. Az alperes az IM rendelet 2. § (1) a) pontja alapján kérte az ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megállapítását. A másodfokú bíróság az öt óra időtartamot a fellebbezési ellenkérelem öt oldalnyi terjedelmére és tartalmára

tekintettel eltúlzottnak tartotta, ezért három óra időtartam alapulvételével a másodfokú perköltséget 92.500 forintban állapította meg – amely általános forgalmi adót is tartalmaz – és ennek megfizetésére kötelezte a felperest.

[48] A másodfokú bíróság – figyelemmel arra, hogy a felperes munkavállalói költségkedvezményre volt jogosult – a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a tárgyi költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezés illetékének viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és a 46. § (1) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg – 461.863 forint pertárgyérték alapulvételével – 36.950 forint összegben.

[49] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Győr, 2023. június 6.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Solymos Dóra s.k.
bíró